

saa at Ejeren Broder var alene om at manøvrere Skibet. Han kan i $\frac{1}{4}$ Mils Afstand se Færgen komme sejlede i samme Retning, som han selv sejler. Han kan ikke tænke sig, at denne Dampfærge vil sejle ham ned under disse Forhold. Ganske vist har han begaaet en Fejl. Det er nemlig i en Anordning af 22. Januar 1899 paabudt, at et saadant Skib skal føre en Agterlanterne eller skal vise hvidt Lys eller „blusse“, som det hedder, og det havde Føreren forsømt. Han havde ikke denne Agterlanterne, men man kan oplyse i samme Sammenhæng, at Dampfærgens Fører havde heller ingen Agterlanterne, saa i den Henseende ere de ligestillede. Derimod havde Skonnertens Fører begge sine Sidelanterner oppe, og de brændte klart begge to.

Altsaa, Skonnertens Fører kan ikke tænke sig, at Dampfærgen vil sejle ham ned. Han kan naturligvis se, at den kommer længere og længere ind paa ham, og til sidst kan han se, at et Sammenstød er uundgaeligt. Han har efter Søfartsreglerne ikke Lov til at vige sin Kurs, fordi han ikke kan vide, til hvilken Side Dampfærgen vil gaa uden om ham, og det er Dampfærgens Pligt i et saadant Tilfælde at vige sin Kurs og mindske sin Fart, som der staar i Søfartsreglerne. Han holder altsaa sin Kurs til det sidste Øjeblik, men da han kan se, at Katastrofen ikke kan afvendes, styrter han ned for at faa sin gamle Fader op. I samme Øjeblik sker Kollisionen, og den lille Skonnert bliver straks sejlet til Bunds, saa at Fader og Søn flyde i Vandet, men de ere saa heldige at faa fat i noget af Skonnertens Takkelage, saa at de kunne holde sig oppe. Der bliver sat Baad ud fra Dampfærgen, og de blive bragte om Bord i den, men kort efter at de ere komne om Bord, dør Faderen. Jeg tror ikke, at han kom til sin Bevidsthed, og det hedder i Dødsattesten, at han er død af Kvæstning af de indvendige Underlivsorganer, det vil med andre Ord sige, at han er klemt ihjel under Kollisionen. Føreren derimod, som er en yngre og kraftigere Mand, har ikke taget nogen Skade af det kolde Bad, han fik i Novembernatten.

Denne Sag har nu været undersøgt ad Rettens Vej, Borgmester Nanke i Korsør indstiller, at baade Skonnertens Fører og Dampfærgens Fører skulle sættes under Tiltale og straffes efter Straffelovens § 198, den Paragraf, der handler om den, som ved Uagtsomhed bevirker Drab. Det forekommer mig, at heri ligger, at Dampfær-

gens Fører ikke er uden Skyld. Havde han været helt fri for Skyld, vilde der ingen Grund have været til efter Forhørens Afslutning at rejse Tiltale mod ham. Det er imidlertid sket.

Ejeren af Skonnerten laa, som jeg oplyste, til Sengs i Svendborg paa Grund af Sygdom. Han har ved denne Kollision mistet alt, hvad han ejer. Han henvendte sig i November Maaned, tror jeg det var, til Ministeren for offentlige Arbejder og bad, om der ikke maatte blive ydet ham en Erstatning for det Tab, han havde lidt. Han fik Afslag derpaa, og da Manden ikke vidste anden Vej at gaa, henvendte han sig til Socialdemokratiet og bad, om vi ikke vilde hjælpe ham. Vi have saa rejst Sagen i Rigsdagen, i Finansudvalget, og det glæder mig, at den nu er bragt saa vidt frem, at hele Udvalget indstiller, at Ministeren bemyndiges til at udbetale en Erstatning af indtil 4,500 Kr.

Angaaende de Tab, Skonnertens Ejer har lidt, skal jeg oplyse, at han, kort forinden Sammenstødet skete, var kommen i Besiddelse af denne Skonnert. Han havde tilbyttet sig den for en gammel Jagt og givet 1,800 Kr. i Bytte. Han havde kostet nogle ny Sejl til den, ligesom der var foretaget nogle Reparationer ved selve Fartøjet. Det var assureret for 2,000 Kr. Deraf har han faaet udbetalt de 1,500 Kr.; de 25 pCt. ere for hans egen Risiko. Men disse 1,500 Kr., som han har faaet udbetalt, have hans Kreditorer taget, saa at han ikke har faaet det allermindste. Han opgør sit Tab til i alt 4,500 Kr., og dette Tab fordeler sig paa følgende Maade. For det første kræver han at faa en Erstatning til sin Broder, som mistede alt sit Tøj, det anslaaes til 250 Kr. Derefter er der Udgiften til Faderens Begravelse, som anslaaes til 70 Kr. Hans eget Tab af Klæder og Instrumenter anslaaes til 320 Kr., og dertil kommer det Tab, han har lidt ved sit Skib. Det forekommer mig, at Ret og Billighed tale for, at Staten yder denne Erstatning, og det forekommer mig ogsaa, at Dampfærgen „Store Bælt“ paa ingen Maade kan siges fri for Skyld. Det er dog, synes jeg, ret uforsvarligt, naar man i en stjerneklar og maanelys Nat kan se en Kvartmil frem, at Dampfærgen kan sejle et andet Fartøj ned.

Dampfærgen havde sin Udkigsmand staaende for ude, men denne Udkigsmand giver først de tre Stød i Fløjten, som skulle gives, naar der er Fare forude, da Færgen er lige ved Skonnerten. Nu er en Skonnert dog ikke noget lille Fartøj,